

PERNA CU PLOȘNIȚE

Te trezești asudat în miezul nopții, cu somnul stricat, de mult dus, pierdut; îl cauți în zarea neagră a nopții; plapuma cade; dai perna la o parte, somnul nu-l găsești după pernă, îl cauți iar, poate a venit, aștepti să se-ntoarcă; “așteaptă și-un secol”, parcă ți-ar zice susurul vântului în perdeaua de la geamul deschis, uitat deschis, ca pentru orice eventualitate; vântul, apoi bezna nopții, susurul, apoi plapuma mereu încercând să o pui pe tine, să te acoperi, să nu fii gol, detești să fii gol; din nou perna cu înțepăturile ei, când îți așezi capul în pernă îți scufunzi mintea în mii de ace, dar mai degrabă sunt ciupituri, ori poate te-au ciupit niște ace, fără să bagi de seamă te-ai trezit din cauza pernei; plapuma cea grea la pământ te doboară, renunți la o a mai ridica, n-are rost și privești tot mereu, cu ochii tăi negrii, mici ca tăciunii, privești tot mereu, mai mult ca-nainte, drept înspre pernă...

Se simte vinovată, te privește și ea, știe prea bine unde și de ce ți-a greșit, numai tu, chiorule, nu vrei să mai vezi; furios, iată-te, la fel ca pe vremuri, din timpurile lui Tezeu, ale eroilor, rupi, sfâșii, cu bale la gură, din somnul cel bun și prea sfânt, perna cu ace, ori poate doar ai fost înțepat, ori ace ca înțepături, te-a trezit, dârdâind, câtcolo o zvârli; e acum pe jos, lângă plapumă, unde-i șade mai bine pernei să stea; ace-n picior, un cârcel la o mână, de abia te mai simți, respirația grea îți dă semne însă că încă perna mai poți s-o destrami, că suflu în tine mai ai, măcar pentru atât.

Verzui, ori poate lila, ori mai degrabă gri lacrimile disperării (angoasa stă la pândă) se răsfireă ca un potop pe obraji, potopul lui Noe, înghițind blestemățiile lumii, lacrimi călduțe și reci în același timp, miros necăcios de

pucioasă să-nghită Sodoma, să cadă sub valuri verzui de lacrimi călduțe și reci sau poate lila ori gri, să se cufunde în abis, preferi totuși labirintul, în labirint dacă vrei, să se piardă toate blestemățiile lumii...

Da, e aceeași pernă în care capul ți scufundași ani la rând, mai bine recunoaște, de când te știi tot în ea ți-ai plecat frânt nevralgic cap; te postezi lângă pernă, pe jos, lung și gol, cât ești tu de lung și mai gol decât poți fi, de altfel ai prefera să te astupi cu plapuma, o tragi înspre tine, vine ușor, hipnotizată de cântecul din fluierul magic, dresor de șerpi ce ai fost, ai rămas, plapuma înspre tine trăgând-o aproape toată, doar capul desigur gol ți-a rămas, în rest te-ai acoperit; și acum între tine și pernă nimic nu mai stă, calea către vid ți s-a eliberat, haide fricosule, acum mai că îi semeni lui Darius fugind din calea lui Machedon, fricosule, motan cu nenonorocul purtându-ți-l în coadă, apropie-te tu de pernă, cufundă-ți iar capul, căci vidul te vrea, te așteaptă, să te-ngroape în acele lui, mari, lungi, dese, poate nu ace, poate undrelele bunicii, ori poate sulita din coasta cea sfântă, ori poate săbiile, de ce nu baionetele păgâne, așa să te cufunzi, să te-nghită acele vidului, ele să te străpungă...

Încă puțin și pletele negre, aurii ca smoala topită, negre ca negrul ars din boabele verzi de cafea, aurii ca aurul curat al veșmintelor sfinte din icoanele cu rame prea negre, aurii și negre, pletele un pic mai aproape să cadă pe pernă, lasă-le, fricosule, hipnotizat de somnul neîntrerupt al lui Lazăr, căci ție nu-ți va spune „scoală-te”, cum nici lui Lazăr să nu-i fi spus și somnul i-ar fi fost mult prea dulce, prea dulce și drăcesc totuși, în sânge s-ar fi trezit unde nu e nici sunet, nici raze nu-s, nici mișcare, cu

sânge în gură, trezit dintr-un somn mult prea dulce și mincinos, hipnotizat astfel ai vrea să-ți fie somnul; dar perna nu te mai primește, pletele negre-aurii ți le-noadă, năvod mare ca al lui Petru pescarul făcând, să prindă peștele ce din burta lui pe Iona sărmanul l-a vărsat, apoi din plete-ți perna ți înnoadă o frânghie în caz că fereastra s-a închis; acele apoi se ridică, te trag înspre pernă, îți pleci capul, acele unul după altul, în ritm sacadat, cu zgomotul unor tobe-ți străpung capul, toate câte sunt, mai multe decât odraslele pierdute de lov, îți zdrobesc memoriile; visul apare, cu mii de cavaleri, cu platoșe strălucitoare purtate în soarele negru-auriu, visul din memoria pierdută născându-se durerea îți șterge, urmează apoi uitarea, abandonul, deșteptarea din vis și-ți revii: disperat înspre pernă privești, acum știi, o sfâșii, cauți printre fulgii

maro, poate maronul nămolului, poate smârcul pământului, printre fulgi pe mâini se ridică ele, acum știi, sunt ploșnițele, ace vii, înțepătoare, mii, mai multe, ploșnițe galbene, verzi, albastre de culoarea safirului, poate bleu ca decorul paradisiac, negre ca sufletul din criptă, ploșnițe galbene ca aurul, aurul stacojit, decojit al icoanelor, verzi, verzui ca lacrimile potopului, spumoase și roșii, un soi nobil de vin, vin roșu, închis, fumuriu, ploșnițe mari ca boabele strugurilor de Hamburg, ploșnițe în culorile curcubeului, portocalii, roz, mov și iarăși verzi ca ochii lui Iuda, gri și fără culori ca eternul somn, niciodată albe, mereu apoi colorate, mii de ploșnițe din pernă tot ies, tot mereu, mereu, mereu, colorate în culorile morții, în ton cu visele nevisate, pestrițe precum amintirile, gândurile, șoptele, râsetele uitate toate, dar nu albe, niciodată albe...